

– Nyílt levél az alkotmányozókhoz –

A magyarság harminc-negyven éven belül a legjózanabb számítás szerint, matematikai következetességgel nyolcmillióra fogyatkozik, mert a szülőképes korú nők jelenlegi és jövőbeni száma nem tesz lehetővé szinten tartó mennyiségű utánpótlást. Arról pedig, hogy az alacsony számban megszülető és felnövő utódok milyen minőségű embert jelentenek majd, mennyire lesznek képesek magyar kultúrát teremteni, vezetni az államot, alkotni és ha kell, harcolni jogaikért, hazájukért, még csak szó sem esik. Ebbe nem is mer belegondolni senki. Amilyen mértékben fogyatkozik és öregszik el tehát a magyar nemzet törzsét képező emberállomány, olyan mértékben kerül a társadalmi, politikai, gazdasági és kulturális kezdeményezés és a vezetés idegenek kezébe. Akik képzetebbeknek nyilvánítják magukat és sok esetben azok is lesznek. Az elmúlt harminc-negyven év azt bizonyította, hogy a művelődés monopóliumát élvező és a nemzetközi kapcsolatokat előzőnlő, a társadalomnak körülbelül öt százalékát kitevő legfelső liberális réteg akár szovjet típusú, akár demokratikusnak nyilvánított kormányok alatt a „globális kiválasztó hatalom” segítségével, a nagy pénzosztó központok beavatkozásaival szerzi meg a magyarországi hegemoniáját. Eddig a szigorúan belterjes átöröklésről is tudott gondoskodni. (Az idéző- jelbe tett kifejezés Vass Csaba filozófustól származik.) Könnyedén teheti, mert ellenlábasai, a nemzeti keresztény középosztály hatalomba vonható egységei meg sem születtek, illetve erő és pénz nélkül eleve védekezésre kényszerültek. A legnagyobb baj azonban az alulról felemelkedő utánpótlás elmaradása lett. Jelképesen szólva és az irodalomnál fogva ötven éve sem Kölcsey, sem Berzsenyi, sem Németh László és Sinka István nem született meg, de Kinizsi és Esze Tamás és Toldi Miklós sem robbant elő. Nem kapott képzést, nem került helyzetbe, kiemelkedő egyéneit pedig még ma is diszkvalifikálják, kimarják, elhallgatják, és ezért a zöme legfeljebb a saját lesüllyedése ellen küzd. Aztán majd azért sem.

A változás, amely a 2010-es kétharmados országgyűlési többséget eredményező választási eredménnyel bekövetkezett, egyelőre csak politikai. Aligha lehet más. A társadalom liberál-bolsevizmusban, illetve a globális kiválasztó hatalom nyomásával kialakított szerkezetét, és a szerkezetből következő gondolkodását, akaratát vagy akaratnélküliségét alig horzsolta. Lényegi szerkezetváltoztatásra most nyílik először lehetőség az új alkotmány megalkotásával.

A hegemonia elvesztésének szele ugyan már a médiatörvénnyel megcsapta az öt százaléknyi kisebbséget, de a vihar, az akár elsőprő erejű orkán nyilvánvalóan az új alkotmány lehet. Ez, akárhogyan látjuk is most ezer más bajunk közepett, a legnagyobb sorskérdés. Ezért a hegemon helyzetét féltő, s azért minden nemtelen eszközt is felhasználni nem rest törpe kisebbség megkísérli az új alkotmányt pártalkotmánnyá, az alkotmányozás folyamatát alkotmányjogi szakkérdéssé és együttesen valamiféle olcsó politikai csatározássá silányítani. Fontos számára, hogy az új alkotmány mint nemzeti sorskérdés ne jusson el a társadalom egészéhez. A tömeg ne fogja fel a dolog jelentőségét. Törekvése, hogy az új alkotmány ne legyen jó, ne legyen sorsfordító, ne legyen magyar és keresztény, s ne illeszkedjék a történelmi folytonosságba. Így akarja a saját nemzetidegen múltját becsempészni a jövőbe.

Ezt az alkotmányozást egy liberálisból polgárivá, majd nemzetivé és kereszténnyé lett erő képzelte el. A választási kampányban kimondani csak akkor merte, akkor is csak inkább sejtetve, amikor ez a kétharmados győzelem egyre valószínűbb lett.

A liberális oldal már előbb érezte a veszélyt, s azért hozta létre, szállta meg a korábban más arcú, eredetileg fél-radikális pártot és azért fabrikált belőle „proletár pártot” Morvai Krisztina, akkor még Baló Györgyné királynővel, hogy egy áljobboldali párttal jobbról akadályozza meg a jobboldal győzelmét, végül kétségbeesetten a kétharmados győzelmét. Nem sikerült. Az alkotmányozás és amit tulajdonképpen jelent: a liberál-bolsevizmus hegemoniájának elvesztése már sokkal előbb alapkérdés volt, mintsem azt mostanában hangoztatják. A tömegek voltaképpen még mindig nem látnak tisztán ezekben a kérdésekben.

Az a nemzetietlen gondolkodás, amely az európai és amerikai társadalmakat a huszadik század második felében uralma alatt tartotta, még itt ül a lelkünkön. Még azoknak az embereknek a feje, lelke is telítve van vele, akik meg akarnak szabadulni tőle, és akik az

említett választási győzelmet kiharcolták. Még ezt tanítják az egyetemen és a középiskolákban. Csak most készül az új oktatási és nevelési rend. S még az sem világos, hogy mi lehet az új magyar rendszer alapja, s mit kell az alkotmányban elsősorban lefektetni, az új rendszer alapjává tenni.

Az új magyar rend alapja a magyar föld: a magyar tulajdonban, magyar művelésben és a magyar megmaradásban Árpád és Szent István óta egyedül fontos, a föld. Ezt fenyegeti a legnagyobb veszély és ez van a legszorosabban összecsomózva a népességfogyással.

Talán még a veszély sincs felmérve. De most már legalább van földkérdés. Ha a liberális hegemonia fennmarad, ha az alkotmány ezt a hegemoniát most nem szünteti meg – valamilyen ellentartó, liberális demokrácia-követelmény megalkuvó elismerésével –, s az említett népfogyatkozás bekövetkezik, Magyarországon már nem lesz földkérdés. Minden jó föld, minden víz, a magyar haza minden föld alatti és földi kincse, java, szépsége és egykori sajátossága már a bankok és a bankok által kijelölt idegen, vagy idegen szívű tulajdonosok kezében lesz. Fel sem veti senki a földkérdést, a magyar megmaradás ma még legnagyobb kérdését, mert akkor nincs is már, aki felvesse. És a magyar megmaradás sem lesz téma már. Mert a magyar élet addig tart, ameddig a földet a magyar azonosságtudatú, a magyart anyanyelvüként beszélő magyar nép birtokolja. Műveli, őrzi, életével is védelmezi. A nemzethalál ugyanis nem akkor következik be, amikor egy népszámlálási kérdezőbiztos kérdésére már csak nyolc, vagy esetleg már csak hatmillió ember válaszolja, kissé bizonytalanul, hogy ő magyar, hanem akkor, amikor ezek alatt a válaszok alatt nincs föld.

Föld és nyelv, föld és kultúra végzetesen, örökösen össze van forrasztva. Magyar föld nélkül nincs magyarság. Magyar föld nélkül nincs magyar nyelv. Magyar nyelv nélkül nincs magyar kultúra. A huszonegyedik század végén még sok magyarszerűség fog itt lézengeni, ha az alkotmánnyal most nem teremünk új helyzetet. A furcsa tájban sok csodabogár, futóbolond hívja fel magára figyelmet, de semmilyen lovas túracapat idegenvezetője nem fogja magyarul kérdezni tőle, hogy „hé, paraszt, melyik út megyen itt Budára?” és senki sem mutatja meg az utat a „szörnyű vendégoldallal”, sértett hazabirtokosi öntudatát ezzel az erőfitogtatással fejezve ki.

A föld kérdése tehát ma sorskérdés, a megmaradás alapkérdése, és egyben a népesedési katasztrófa egyetlen megoldása. Mégpedig nem is abban az értelemben, hogy pusztán egy telepítéstől és földosztástól remélhetnénk a most már törvényszerű fogyás nyombani megállítását, noha a fogyás lefékezésére számíthatunk, hanem abban az értelemben, hogy most még létrehozhatjuk a földből és a földben élő hazabirtokos réteg alapját, amely öntudatával és biztos egzisztenciájával ellenáll az idegen hódításnak, megvédi és megtermeli a

magyar kultúrát és vezeti az országot. Ha van egy erős törzs, amelyet nem a globális kiválasztó hatalom választ ki és nem is a céltudatosan züllesztő képernyő butít el és termel meg közönyös szavazónak, akkor a nemzet megtartja a földjét és ellenszélben is megőrzi nyelvét, kultúráját. Van esélye rá, hogy túlélje tragikus fogyatkozásának következményeit.

A tragikus fogyást a következő évtizedekben csak lefékezni lehet, de a földet a nemzetállam erejével, az új alkotmánnyal ma még meg lehet tartani magyar kézben. Ma még egy észszerű, szükséges, minden mást megelőző földbirtok politikával, a birtokméret törvénybe foglalásával, telepítéssel és a természeti viszonyokból is következő súlypont áthelyezéssel meg lehet teremteni azt a társadalmi réteget, azt a valóban nemzeti erőt, amely a fogyatkozás körülményei között, harminc, negyven év múlva is magyarként vezeti az országot és hatalmát nem a nemzetközi erőközpontoktól nyeri, hanem ha kell, azokkal szembeszállva tartja a kezében.

Az ország fővárosa Budapest marad, de a súlypont harminc év alatt fokozatosan áthelyeződik vidékre, a földből élőkre, a háromszáz hektáros birtokokon felnevelt férfiakra és nőkre, katonákra, államtitkárokra – és filozófusokra. Új parasztságot képtelenség teremteni, de új, földben gyökerező magyar keresztény értelmiséget – reformnemzedéket – igen. A mostani kétharmados forradalom, a tiszta lappal indulás és benne az alkotmányozás a földkérdésnek és a népesedési kérdésnek az együttes megoldása. Soha vissza nem térő alkalma. Ha az új alkotmány nem kötelezi a nemzetet a megmaradás érdekében a föld-kérdés – népesedés – hazabirtoklás együttes megoldására, akkor belátható időn belül ilyen alkalom nem áll elő. Az idő ellenünk dolgozik. Csak egy nagyon merész, nagyon határozott átvágással, kardmozdulattal és csak minden késlekedés nélküli cselekvéssel lehet megtenni a magyar megmaradás irányába ezta lépést. Ez az egyetlen lehetséges lépés, itt nincs mi között választani.

Most kell megteremteni a szövetséget az alkotmányozás mögött lazán felsorakozó, a földtől lényegében távol élő nemzeti-keresztény középosztály, a kispolgárság, a választási eredmény kiharcolói és a még nem is létező földbe gyökereztetett kemény mag között, amely lehet, hogy hosszú Fidesz-uralmat, de még hosszabb magyar uralmat jelent a Csonka Hazában. Ez a telepítés értelme.

Mielőtt a földkérdés, föld-újraosztás, telepítés kérdésében dr. Somodi István nyomdokain haladva (Magyar Nemzetstratégia II. 2009) egy lehetséges és nyilvánvalóan a szakszerűség próbáját elégségesen nem kiálló vázlatot előterjesztenék, nemzetpolitikai gondolkodásra feljogosított állampolgárként rá kell mutatnom a legnagyobb akadályra, amely ez előtt a megmaradási terv és egyúttal az alkotmányozás előtt fennáll. A fő akadály a „globális kiválasztó hatalom”, amely ránk részben személytelenül, pusztán a pénz hatalmával terül, részben viszont

nagyon valóságosan annak az Európai Uniónak a törvényeivel és rendjével nehezedik, amelybe beléptünk, vagy ha tetszik, bele lettünk kényszerítve. Immár mindegy. Ez a közbülső európai hatalom – mert hisz alárendeltje a „globális elosztó hatalomgazdaságnak” – előírja a föld tőke- és árukénti szabad forgalmát. Nem ismeri a haza földjének szakralitását, különösen a magyarét nem. Moratóriumot ad, de felmentést nem. Ha valamely nemzet nem előzi meg finom, vagy kemény belső rendelkezésekkel, nemzetpolitikával és az öntudatos birtokosok közegével, akkor benyomul az idegen tőke és azt tesz a haza földjével, amit akar. A magyar termőföldet, amely központi helyen fekszik és jó minőségű nyilvánvalóan megszerzi és rátelepszik.

Nehezíti a tisztánlátást a földár kérdésében terjengő hamisítás. A magyar termőföld most a nyugat-európaihoz képest kétségtelenül nagyon olcsó. Az van bedobva, hogy a moratórium lejártáig nyugati földárat kell elérnünk, s akkor a spekulánsnak, az új földesúrnak nem éri meg magyar földet venni. De ez csak kisebb részben van így. A magyar földet a betelepülő, vagy a betelepíteni szándékozó számára a bankja akkor is megveszi, ha felmegy az ára, mert ez a földfoglalás egy nemzetstratégia része. Egy másik nemzetstratégiáé, amely a magyarral szemben jelenik meg.

A magyar gazda a mai áron sem tud földet venni, nincs hazai és hazai közötti forgalom, az európai ár pedig minden magyar birtok bővítését, megszerzését kizárja. Nehezíti a dolgot, hogy ez a folyamat, a rátelepedés folyamata már évtizedek óta tart. Kormányaink részéről nem csupán a bűnös felelőtlenség, hanem az árulás is csak most kezd lelepleződni. Nem akadályozták meg Nyugat-Magyarország zsebszerződésekkel való bekebelezését, a szándékosan elrontott kárpótlással és utána a szegény kisbirtokosok, téesztagok kiszolgáltatásával engedték létrejönni, sőt támogatták is az új nagybirtokrendszer kialakulását. Dr. Somo-di István kimutatta, hogy a mai nagybirtokrendszer, amely káéfték, részvénytársaságok kezében összegründölt földbirtok képében létezik, nagyobb, mint amekkora a két háború között volt. Azért a fojtogató nagybirtokért, hitbizományért oly sokat hibáztattuk – joggal – a Horthy-rendszert. A húszas években az ezer holdas nagybirtok, amely 575 mai hektárnak felel meg 2 820 530 hektár volt, 2005-ben pedig 2 908 215 hektár. Ennek a hatalmas területnek a tulajdonviszonyai már most is áttekinthetetlenek, a bankvilág gondoskodik róla, hogy ne tudjunk különbséget tenni hazai tőkés, nagybirtokos és külföldi között. Minthogy a bankjaink is ilyenek. Ezen a hatalmas területen áll ugyan alkalmazásban, s talál ilyen-olyan megélhetést helybeli magyar, de ez a népességmegtartás és hazabirtoklás tekintetében elhanyagolható. A nép itt nem tulajdonos, még akkor sem, ha esetleg bérletbe adta néhány holdacskáját és meg is kapja érte évente a kétnapi napszámnak megfelelő haszonbérleti díjat. Ez a nagybirtokrendszer a magyar föld moratórium utáni elvesztésének legfontosabb tényezője. Ez fenyegetés. Ha megszűnik a moratórium elég lesz beismerni, felfedni, ki a tőkés vállalkozás valódi tulajdonosa és már épülhet is a kastély Joav Blumnak.

Elnehezedő gazdálkodási viszonyok között a leghazafiasabb gondolkodású nagybirtokos is

könnyebben válik meg több ezer hektárjától, ha jó pénzt kap érte a külfölditől. Mert magyartól nem kaphat érte semmit. S az is szinte mindegy, hogyan alakult ki ez a nagybirtokrendszer, micsoda népbeccsapás, kényszerítés, milyen fondorlatok és mekkora föld iránti undorkeltés, elnyomorítás közepette, mert a lényeg már nem ez, hanem, hogy ez a nagybirtokrendszer inkább útban van a magyar megmaradás szempontjából, mint amenynyire a vesztünket okozta hetven-nyolvan évvel ezelőtt. Ne felejtjük el, hogy Trianont is részben az erdélyi magyar nagybirtokosok könnyelműsége okozta. Hány meg hány százezer katasztrális holdat adtak el, már a XX. század első éveiben a bankoknak, a román bankoknak, amelyek kiosztották, átadták a beszivárgó román parasztoknak. Ez ki van mutatva, ez tény. S hány nagybirtokos, középbirtokos alkalmazott szívesebben igénytelenebb és olcsóbb román munkaerőt a földjén, kivándorlásra kényszerítve a magyar szegényparasztot. Most várjunk hazafiságot, áldozatot a csalássorozat révén lett nagybirtokostól? Amikor egyébként is személytelen.

Az új alkotmány azonban felszámolhatja a nagybirtokot, s elébe mehet a haza földje kiárúsításának. Megteremtheti a politikai és jogalapját a magyar megmaradás érdekében foganatosított intézkedéseinek. A preambulumban minden habozás nélkül le kell szögezni, hogy a Magyar Állam a belépés óta minden kötelezettségét teljesítette, és ezután is teljesíteni kívánja. A magyar kormány annak ellenére kötelezettséget vállal az elődei által felelőtlenül és külső kényszerre felvett államadósságainak és kamatainak lehető leggyorsabb visszafizetésére, hogy ez a visszafizetés és a kamatos kamat a legsúlyosabb mértékben korlátozza szabad fejlődésében és a saját igényeinek megfelelő földbirtok politika kialakításában, és a nemzetként való fennmaradásában. Ezért az önfeláldozó és a lehetetlennel határos vállalásáért most tehát nem kaphat éppen az Uniótól újabb akadályoztatást. A saját megmaradása a földjének megtartásához van kötve. A földjét azonban kettős teher alatt nem képes megtartani. Az adósságteher és a kamatfizetés, valamint a globális tőke célzott földvásárlása, a föld árukénti kezelése megoldhatatlan helyzet elé állítja a nemzetet. Az adósságcsapdába nemcsak előző, a világrendszer által elismert és támogatott úgynevezett szocialista kormányai taszították bele, amelyeknek rendszerével a magyarság most szakított, hanem egy kényszerítő erejű világrendszer is. Ez a világrendszer csillagászati túlerejű volt. Az elsősorban mezőgazdasági termékeket előállító országok, földrészek cserearány romlása, iszonyatos eladósítása ma már közgazdasági tény. A magyar nemzetet nemzethalállal fenyegeti ez a kettős terhelés. A magyarság fizeti a kamatokat, törleszti az adósságot, minden nemzetközi szerződést betart, de saját földkérdésének megoldása tekintetében szabad kezét kér. Nem moratóriumot, hanem szabad alkotmányozást.

A magyar nemzet annak ellenére nem kíván semmiféle revíziót Közép-Kelet-Európában, vagy visszatérést elmarasztalt korszakok nemzetiségi politikájához, kirekesztéseihez, üldözéseihez, hogy a Trianoni Békeszerződésben példátlan igazságtalanság érte, amelyet a második világháború után még tetézték is. De az elvesztett második világháború büntetéseinek terheit cipelni hatvanöt év s 1956 forradalma után nem igazságos. A trianoni elbánás igazságtalanságát ma már minden fél elismeri. A magyar nemzetnek mint hatvanöt évvel ezelőtt legyőzött nemzetnek, ma az Európai Unió teljes jogú tagjaként azonban joga van az egyenlő

elbírálásra. Ha a magyar nép fizet és teljesít, joga van egy saját nemzeti alkotmányra, amely nem minden pontjában egyezik meg az Unió folyton változó és egyébként is vég nélkül újratárgyalt rendelkezéseivel.

Az Alkotmány preambuluma részé kellene legyen a következő tartalmú szöveg:

Az új magyar alkotmány a világválság közegében születik. A világválságnak sem kezdetét nem látjuk pontosan, sem végét, megoldását, a belőle való kibontakozás útját-módját nem tudjuk elképzelni. Csak azt tapasztaljuk, hogy világháborús méretű átrendeződés folyik és minden bizonytalan. Benne Uniónk sorsa is, pénze is. Állandó tárgyalás témája egy új szerkezetű, esetleg két súlypontú földrész, amelynek egyik felében csak korlátozottan lesz, ha lesz érvényes az, ami a másik részben faktum. Ilyen körülmények között nincs jogosultsága, elsősorban erkölcsi jogosultsága nincs – ami Európában mindig szem előtt tartandó volt – olyan egykor közösen elfogadott rendelkezések betartatásának, mint amilyen a földforgalmat a szabad tőkeáramlás körébe utaló rendelkezés. A számonkérésüket elfújta a jelzáloghitelezés bankválsága. A magyarság most szabadon akar alkotmányozni.

A válság első napjaiban mind az európai, mind pedig az USA kormányai dollár és euromilliárdokkal segítették meg térségük magánbankjait – holott Európában a szabályok szerint ez tilos.

A Magyar Állam, a benne élő súlyosan fogyatkozó magyarság, a pénzügyi fegyelmelésre épülő korábbi világrend, az adósságtömeg csapdája, a trianoni igazságtalanság és megcsonkítás és a fentiekkel párhuzamosan kialakult amerikai-európai liberalizmus gátló súlyát nem bírja el, s ezért veszi magának a bátorságot és olyan új alaptörvényt alkot, amely a földkérdés saját, magyar érdekű megoldásával nemzeti fennmaradását szavatolja. Nem hivatkozunk történelmi érdemeinkre, nem hivatkozunk forradalmunkra és a forradalmunk utáni cserbenhagyatásunkra. Nem. Élni akarunk, meg akarunk maradni nemzetként. Tragikus helyzetben vagyunk, Alkotmányoznunk kell a saját életszükségleteink szerint.

Így válik a földkérdés egyúttal a legidősebb, halasztást nem tűrő nemzetgazdasági kérdéssé is. A külföldiek földvásárlására és a föld európai szabadpiacába való belegörbedésre eddig kapott halasztások csak gyenge tüneti kezelések, káros hatásuk pedig az, ami minden tüneti kezelésé: csillapítják a fájdalmat, de elodázzák az operációt, és lejáratukig alkalmat adnak minden magyar földre éhes spekulánsnak, hogy kiválassza, leszerződjön magának a legjobb ligeteket. A moratórium most csak arra jó, hogy az új alkotmány hatályba lépéséig védje a

gátakat és a hátralévő időben meg lehessen alapozni a magyarság új viszonyát a földjéhez. Természetesen ehhez az új alkotmányban bátor, erős, Szent István-i törvényszabások szükségesek. Dr. Somodi István agrármérnök, az 1943-as szárszóiak egyik utolsó mohikánja nyomdokain lépdelve sántán, mankóval, féllábon az alábbi kockákba kell beleugrálnunk. A kétlaki, de alapjában kisparaszti, s elsősorban saját szükségletre termelő, de népesség megtartó gazdaságokat, a kis őstermelést, a más munkák mellett végzett földművelést kell a lehető legtöbb helyen visszaállítani. Ehhez ennek a gazdálkodásnak és fáradozásnak biztonságosnak, hasznos hozónak és megbecsültnek kell lennie. A munka értelmét és a munka értelmében való bizalmat, hitet kell visszaállítani. Sziszifuszi munka. Az itt termelt kis tételek piacra juttatásával és egy újszerű kapcsolati háló megteremtésével kistermelő és fogyasztó háztartás között. Csíráként ez már mintha létezne. Ami még megvan az öreg faluból, azt körül kell fogni egy nagy lélegzetű állami település politikával, a több gyermeket vállaló, felnevelő családoknak földdarabok örök bérletbe adásával és a harmadik gyermekük után tulajdonba adásával. Ez az elkerülhetetlen telepítés. Az új birtokos családokkal életre keltetni egy megtartó új kultúrát, amely falu és város, üzem és otthon, de mindenképpen magyar vár. Végvár, amelyben nemcsak vitézek, költők, hanem országbirtokosok és vezetők nevelődnek föl. Az eleinte kis létszámú, de magas színvonalú, helyben működő iskolákban. Ettől a szomszédos öreg falu is megifjodhat, ide természetesen saját feldolgozó üzem is kerül, itt szövetkezés történik. Itt lehet kivédeni és visszaverni a nemzethalált. Itt, a jókedvű családokban alakulhat ki a megtartó magyar öntudat. Lehet ezt akár föld-család nemzetpolitikának is nevezni.

Ez most persze kétségtelenül álom. Éppen az ellenkezőjét látjuk: a falu pusztul. A bedeszkázott ablakok mögött már régen nincs élet. A kapu előtt a lócán nem ül pipázó dédapa, a volt kertet felveri a gaz, mert azt talán nem lopják el. Ahol valami kis élet jele látszik, ott rablóktól kell tartani. Dolgozni sem akar jobbra senki. De volt már ilyen nyomorúságos helyzetben ez a nép. 1953-ban, amikor a kommunista Nagy Imre meghirdette a kormányprogramot és a nép érezte, hogy ez Rákosi ellen van meghirdetve, és a nép javára, könnyítésként, hónapok alatt felpetzdült a falu. Találtak mégis vetőmagot a lesöpört padlásokon. A hatvanas évek elején ez megismétlődött, amikor egy hold háztájit is kaptak az emberek. A kormánynak most csak azt kell bebizonyítania, hogy szavahihető és a nép javát akarja. Ilyen intézkedések már történtek. Csak egy telep sikerüljön! Csak egy bokorban legyen élet, nyugodt, biztonságos magyar élet. Most semmi mással nem volna szabad törődni.

Most már egyetlen négyzetméter termőföldet sem szabad elvesztegetni. Csak csatorna-rendszereket, víztározókat, öntöző műveket és a háromszáz holdas bokrokba szövetkezéssel feldolgozó üzemeket és iskolákat szabadna építeni. Nincs technikai akadálya annak, hogy ezekben az embernevelő és gazdasági központokban – falvakban? minivárosokban? – minőségibb legyen az élet, változatosabb és egészségesebb, mint a nagyvárosokban. A magyarság megmaradásának útja nem az idegenek által pénzmosással felépített irodaházak, felhőkarcolók és egyéb értelmetlenségek irányába vezet. Nem ötcsillagos szállodák kellenek, hanem magyarságszlós tanyabokrok. Itt, ezekben a vidéki, ha kell parasztinak mondott, de mindenképpen értelmes töltésű – ettől értelmiségi – központokban kell

felnevelni a jövő katonatisztjeit, államtitkárait, művészeti vezetőit, és tévékommentátorait. A megtartó hatalmat.

Az első lépés természetesen az alkotmányozás. Az Alkotmányban ennek az új földrendezésnek – kimondjam, hogy földosztásnak? – benne kell lennie. Szent Koronástul. A Szent Korona Tannak ez az értelme. Ez a megtartó erő benne. Fontosak az alkotmányban a jelképek, a zászlók és kereszténység iránti elköteleződések, de még fontosabb a magyar család helyzetbe hozása és a nemzeti érdek. E mellett szükséges, ha nem is az alkotmány szövegében, hanem az előadásában, a felvilágosításban annak bemutatása, hogy mi vár a magyarságra, ha ezt nem teszi meg. Milyen élet vár ránk, ha nem lesz a magyarság kezében a hatalom? Ha a földtulajdon idegen elemek, nem a nemzet történelmi alkatához illő, hanem ezzel szemben közönyös vagy éppen ellenséges elemek kezébe jut. Most seregestül jönnek székely falvak, közösségek, öregfiúk ünnepélyesen felvenni a magyar állampolgárságot testvérközségükben, de nem fogják-e undorral visszadobni, ha az új földbirtokosok „Való Világ”-os posványt, feslettséget, idegenszerűségét és a magyarság alávetettségét tapasztalják, amikor Ártándnál átlépték a határt? Mert ha a földünk spekulánsok kezébe jut, akkor ez vár ránk. A magyar földön gazdálkodásra éppenséggel jöhetnek háromszáz hektárt megvásárló holland földművesek, a maguk magas megművelési kultúrájával, a magyar bokorba belefér egy-egy holland, spanyol, netán török család, egy-egy kínai is, de nem ez a globális elosztó hatalom célja. Hanem az egész magyar élettér megszerzése. Éppenséggel most még nem is ismert idegen célokra. Ma még elképzelhetetlen az ötven év múlva beálló állapot. Meghatározhatatlan az őslakosság és a betelepültek, vagy a betelepítettek közti viszony. A kultúra jellege pedig 2011-ből nézve iszonyatos.

A médiatörvény körül gerjesztett vita és gazemberség megmutatta, hogy milyen kultúrát akarnak Magyarországra telepíteni, pontosabban, hogy milyen kultúrátlanságot, milyen pláza-kultúrátlanságot akarnak megerősíteni.

Az a nemzet, amelyik elvesztette a földjét, nem létezik többé. Államának ideiglenes fennmaradási engedélye lehet még egy ideig – ha nemzetközi régi-új status quo még így kívánja – de önálló létezőként már nem szerepel a nemzetek telekkönyvében. Most tehát tragikus fogatkozásunk közepett az a feladat – nagyon nagy feladat – hárul ránk, ma élő magyarokra, akik visszaszereztük politikai önállóságunkat egy legalább ötven éves halálkorszak után, hogy a súlyos fogatkozás körülményei között is tartsuk meg a földünket.

Van erre lehetőség? Igen, létezik, de nagy elhatározás kell hozzá. Az új Alkotmányban meg kell állapítani az ideális fölbirtok méreteit, lehetővé kell tenni, hogy az állam földrendezést hajtson végre és több gyermeket vállaló, felnevelő családoknak birtokokat juttasson ingyenes bérletbe,

a megállapított gyermeklétszám elérésekor ezt tulajdonba is adhassa és ezeknek az új birtokosoknak a fentebb felvázolt gazdasági, oktatási-nevelési és kulturális körülményeket biztosítsa. Egyidejűleg pedig tegyen hathatós intézkedéseket a mezőgazdasági kistermelés a kétlaki élet szolid életkörülményeinek a megélhetés biztosításának vagy kiegészítésének elérésére.

E művelet ellenségei ezt majd úgy fogják nevezni, hogy földosztás, szocializmus. Pedig ez a magyar megmaradás egyetlen lehetséges útja. Gátakat, víztározókat, öntözőműveket, az új gazdálkodók bokortelepüléseit, üzemeit, iskoláit kell megépíteni. S talán még ezeknél is nehezebb a felvásárlás rendbetétele, a már betelepült idegen világcégek monopóliumának megtörése. Ahhoz, hogy a falu és a telep életképes lehessen, a felvásárlást kell magyar kézbe venni. Minden maffiás elemtől megtisztítani. Ezt csak erős társadalmi támogatással, kiállással, a nemzeti együttműködés lankadatlan akarásával lehet elérni. Ehhez a kormány magában kevés.

Hatalmas paradigmaváltást kell végrehajtani. A magyar élet súlypontját kell visszahelyezni a korszerűsített magyar vidékre, oda, ahol a történelemben mindig is volt.

El kell indulni a magyar úton. Első lépés az alkotmányozó nemzetgyűlésé, amely Március Idusán kezd dolgozni.